

Arrest

nr. 270 998 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2022 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 oktober 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging, dit om zijn Britse broer die in België verblijft te vervoegen.

1.2. Verweerder neemt op 30 november 2021 een beslissing tot weigering van het gevraagde visum. Deze beslissing, die bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. De broer van betrokkene bezit de Britse nationaliteit, betrokkene kan dus geen beroep doen op de EU richtlijn 2004/38. Hij is geen begunstigde onder het terugtrekkingsakkoord. Bijgevolg is deze aanvraag zonder gevolg.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert – in wat kan worden beschouwd als een eerste, tweede en derde middel – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de richtlijn 2004/38/EG en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt [...]

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

De beslissing van verwerende partij maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door de beslissing van de verwerende partij. Verzoeker worden niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt de mogelijkheid om een leven uit te bouwen met zijn broer geweigerd. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn broer, die sinds geruime tijd in Europa woont, wordt hen ontnomen. Het zal de rechtbank niet ontgaan dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn broer, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Maandelijks ontvangt verzoeker gelden van zijn broer.

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is",

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden.

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van de beslissing van verwerende partij moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien de weigering tot afleveren van een visum voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-111; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 1 februari 2002, Mikulic t. Croatie, nr. 53176/99, §53, 2002 I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij kan niet ontkennen dat broer van verzoeker op heden in België woont.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van haar privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233-222).

De financiële afhankelijkheid en de medische problematiek van verzoeker was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, gekend aan deze laatste.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199-583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.

[...]

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199 583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233-222)

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. "

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (F.HRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79—80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40-41).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet een weigering om een visum te verlenen aan een persoon die zich in een situatie bevindt waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat, ook beschouwd worden als een ernstig nadeel dat artikel 3 EVRM kan schenden (zie RvV, 22 december 2011, nr. 72.489 ; RvV, 20 januari 2012, nr. 73-660 ; RvV, 9 februari 2012, nr. 74.796 ; RvV, 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV, 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.746 ; RvV, 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV, 6 november 2014, nr. 132.877).

De gemachtigde van verzoeker heeft verzuimd om de specifieke humanitaire situatie van verzoeker te onderzoeken. Verwerende partij werd hierop gewezen door de broer van verzoeker in zijn brief van 27.09.2021. Nergens wordt in de bestreden beslissing hiervan melding gemaakt.

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan.

De situatie in Afghanistan is bijzonder precair.

De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afghaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt verzoeker een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit'

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record. De situatie is sinds augustus 2021

erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan 'verschrikkelijk' is, zegt Mahdi. Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan.

Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afghaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.

Het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot 4 januari 2020.

"Het CGVS voert een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting in van de betekening van beslissingen van de verzoekers afkomstig uit Afghanistan

Wij hebben de evolutie van de situatie in Afghanistan de voorbije weken meer dan ooit opgevolgd. De situatie daar was de voorbije jaren al zeer problematisch. Met het versterkt offensief van de Taliban is de situatie er op korte tijd onverwacht snel gewijzigd.

Omdat de situatie er snel evolueert en het moeilijk is te schatten is hoe de situatie er binnen enkele weken zal uitzien, besloten we een tijdelijke opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming in te lassen.

Die beslissing geldt in eerste instantie tot eind september.

Deze beslissing werd ondertussen tweemaal verlengd.

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.⁵

« In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country. »⁶

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised [...], AH claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures. UNHCR is concerned that recent developments in Afghanistan are giving rise to an increase in international protection needs for people fleeing Afghanistan, whether as refugees under the 1951 Convention or regional refugee instruments, or as beneficiaries of other forms of international protection. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan. »⁷

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« In view of the volatility of the situation in Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. »⁸

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend.

« For individuals whose aim had been rejected prior to recent events, the current situation in Afghanistan may give rise to changed circumstances, which need to be considered if a new asylum claim is submitted. »

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht: "Onvermijdelijk", zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten.,<f9 Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

"But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received "chilling reports of severe restrictions on human rights" across Afghanistan since the Taliban began its takeover. 'so Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

"The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said militants were going door-to-door hunting down former government officials and those who worked with US and NATO forces. According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

"They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families 'according to sharia law,'" Christian Ncllemann, the group's executive director, told AFP. 13

"We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen. Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul. Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban regime wilden ontvluchten. Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban. De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

"Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten." (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A. 178.826/V11-36.755)

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden.

Tevens blijkt dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat om te onderzoeken of verzoekers' actuele situatie in Pakistan, gelet op de precaire levensomstandigheden van de Afghaanse oorlogsvluchtelingen in de Pakistaanse grensregio met bijkomend diens kwetsbare situatie (een alleenstaande man met medische problemen) oplopen tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien is er de constante dreiging van de oorlogsvluchtelingen om teruggestuurd te worden naar Afghanistan.

*

Bijgevolg is het verzoeker blootstellen aan een terugsturen naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn.

C. Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code en de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/F.E.G., 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EF.G en 93/96/EEG

Verwerende partij stelt zonder meer dat de broer van betrokkene zich niet kan beroepen op de EU — richtlijn omdat hij geen begunstigde zou zijn, quod non.

Dit gaat in tegen de bepalingen van het terugtrekkingsakkoord.

Tevens dient vastgesteld te worden dat minstens er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel, nu verwerende partij laat uitschijnen op haar website dat verzoeker weldegelijk een begunstigde is.

De aanvraagperiode is de periode die begint vanaf het einde van de overgangperiode, i.e. vanaf 1 januari 2021, en loopt tot 31 december 2021. Deze periode wordt voorzien door het terugtrekkingsakkoord om Britten en hun familieleden voldoende tijd te geven om een aanvraag in te dienen voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord en moet volgens dit akkoord tenminste tot juli 2021 lopen. België heeft echter voor een langere periode gekozen zodat alle Britten en hun familieleden die zich kunnen beroepen op de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, de tijd hebben hun aanvraag in te dienen.

Verzoeker kan enkel maar vaststellen dat de aanvraag tijdig werd ingediend.

Minstens dient gesteld te worden dat verzoeker zich kan beroepen op de algemene regels van de gezinshereniging. Dit werd door verwerende partij niet eens onderzocht.”

3.2. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de bestreden beslissing de richtlijn 2004/38/EG schendt. Deze richtlijn voorziet trouwens in diverse bepalingen zodat verzoeker ook niet kan volstaan met een algemene verwijzing naar deze richtlijn. De bestreden beslissing maakt voorts geen toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending ervan dan ook niet dienstig aanvoeren. Verzoeker legt ten slotte niet uit hoe de bestreden beslissing artikel 32 van de Visumcode schendt.

Deze onderdelen van de middelen zijn onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, aangegeven dat het doel en de omstandigheden van verzoekers verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker zijn Britse broer wenst te vervoegen waardoor hij geen beroep kan doen op richtlijn 2004/38/EG. Tevens stelt verweerder dat verzoeker geen begunstigde is onder “het terugtrekkingsakkoord”. Verweerder verklaart de aanvraag vervolgens zonder gevolg. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoeker betwist dat hij geen begunstigde is van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkingsakkoord), waarbij hij erop wijst dat de

aanvraagprocedure – waarbinnen Britten en hun familieleden een aanvraag kunnen indienen voor de status als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord – liep tot 31 december 2021.

3.6. In deze dient de Raad evenwel vast te stellen dat, zoals in de bestreden beslissing ook werd aangegeven, verzoeker niet ressorteert onder de personele werkingssfeer van het Terugtrekkingsakkoord. Immers luidt artikel 10 van het Terugtrekkingsakkoord – dat de personele werkingssfeer van de status van begunstigde bepaalt – als volgt:

“1. Onverminderd titel III is dit deel van toepassing op de volgende personen:

a) burgers van de Unie die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in het Verenigd Koninkrijk hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daarna hun verblijf daar voortzetten;

b) burgers van het Verenigd Koninkrijk die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in een lidstaat hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook daarna hun verblijf voortzetten;

c) burgers van de Unie die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in het Verenigd Koninkrijk hun recht als grensarbeider hebben uitgeoefend en daar nadien mee doorgaan;

d) burgers van het Verenigd Koninkrijk die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in één of meer lidstaten hun recht als grensarbeider hebben uitgeoefend en daar nadien mee doorgaan;

e) familieleden van een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d), mits zij aan een van de volgende voorwaarden voldoen:

i) zij verbleven voor het eind van de overgangperiode overeenkomstig het recht van de Unie in het gastland en zetten hun verblijf daar nadien voort;

ii) zij waren rechtstreeks verwant aan een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) en verbleven voor het eind van de overgangperiode buiten het gastland, mits zij op het moment waarop zij op grond van dit deel een verblijfsvergunning aanvragen teneinde zich bij de persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) van dit lid te voegen, voldoen aan de in Artikel 2, punt 2, van Richtlijn 2004/38/EG vermelde voorwaarden;

iii) zij werden na het eind van de overgangperiode, in dan wel buiten het gastland, geboren als kind van of wettelijk geadopteerd door een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) en voldoen op het moment waarop zij op grond van dit deel een verblijfsvergunning aanvragen teneinde zich bij de persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) van dit lid te voegen, aan de in Artikel 2, punt 2), onder c), van Richtlijn 2004/38/EG vermelde voorwaarden:

- beide ouders zijn een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d);

- een van de ouders is een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) en de andere ouder is een onderdaan van het gastland; of

- één ouder is een persoon als bedoeld in de punten a) tot en met d) en heeft alleen het gezagsrecht dan wel een gedeeld gezagsrecht over het kind, in overeenstemming met de toepasselijke regels van familierecht van een lidstaat of het Verenigd Koninkrijk, daaronder begrepen de toepasselijke regels van internationaal privaatrecht krachtens welke een op grond van het recht van een derde land vastgesteld gezagsrecht in de lidstaat of het Verenigd Koninkrijk wordt erkend, met name met betrekking tot het belang van het kind en onverminderd de normale werking van dergelijke toepasselijke regels van internationaal privaatrecht

f) familieleden die voor het eind van de overgangperiode overeenkomstig de Artikelen 12 en 13, Artikel 16, lid 2, en de Artikelen 17 en 18 van Richtlijn 2004/38/EG in het gastland verbleven en daar ook daarna hun verblijf voortzetten.

2. Personen die onder Artikel 3, lid 2, onder a) en b), van Richtlijn 2004/38/EG vallen en wier verblijf voor het eind van de overgangperiode door het gastland overeenkomstig de nationale wetgeving van dat land in overeenstemming met Artikel 3, lid 2, van die richtlijn werd vergemakkelijkt, behouden hun recht van verblijf in het gastland in overeenstemming met dit deel, mits zij ook daarna hun verblijf in het gastland voortzetten.

3. Lid 2 is ook van toepassing op personen die onder Artikel 3, lid 2, onder a) en b), van Richtlijn 2004/38/EG vallen en die voor het eind van de overgangperiode om vergemakkelijking van binnenkomst en verblijf hebben verzocht en wier verblijf daarna door het gastland overeenkomstig de nationale wetgeving van dat land wordt vergemakkelijkt.

4. Onverminderd een persoonlijk verblijfsrecht van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationale wetgeving en Artikel 3, lid 2, onder b), van Richtlijn 2004/38/EG de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de persoon als bedoeld in lid 1, onder a) tot en met d), van dit Artikel een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, wanneer die partner voor het eind van de overgangperiode buiten het gastland woonachtig was, mits die relatie al voor het eind van de overgangperiode duurzaam was en op het tijdstip waarop de partner op grond van dit deel een verblijfsvergunning vraagt, voortduurt.

5. In de in de leden 3 en 4 bedoelde gevallen onderzoekt het gastland de persoonlijke situatie van de betrokken personen uitgebreid en motiveert het een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

3.7. Verzoeker heeft op 22 oktober 2021, dus na de overgangperiode die liep tot 30 december 2020 (cf. artikel 126 van het Terugtrekkingsakkoord), een visumaanvraag ingediend vanuit Pakistan. Uit het aanvraagformulier voor een Schengenvisum van 22 oktober 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker een visum wenste aan te vragen om, in het kader van gezinshereniging, zijn Britse broer M.A.A. alhier te vervoegen. Verzoeker vermeldde in zijn aanvraagformulier, “*Directive 2004-38/EC/close family of an EU citizen (Article 40bis)*” en specificeerde in de rubriek waarin wordt gevraagd om bijkomende informatie te verstrekken over het doel van het verblijf, “*to join my brother as family member of EU/EEA national*”. Vermits hij na de overgangperiode een aanvraag heeft ingediend, kan verzoeker geen beroep doen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG om een Britse onderdaan in België te vervoegen. In dit geval dient het Terugtrekkingsakkoord ter hand te worden genomen. Artikel 10 van het Terugtrekkingsakkoord houdt in dat sommige familieleden van de onder dit akkoord vallende Britse onderdaan, die vóór 1 januari 2021 met elkaar al een band hadden en die nog steeds bestaat op het moment van de aanvraag, deze ook na de overgangperiode kunnen komen vervoegen. Dit betekent voor de betrokken familieleden die een Britse onderdaan in België wensen te vervoegen, dat ze vanaf 1 januari 2021 tot 31 december 2021 nog een aanvraag tot begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord konden indienen (artikel 47/5, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Het gaat over de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de duurzame partner zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet (artikel 10.1 e) ii en 10.4 van het Terugtrekkingsakkoord, zie ook artikel 69 undecies, 4° en 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). De andere familieleden zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, zoals derde-landers zoals verzoeker die claimen ten laste te zijn van een Britse broer, kunnen geen beroep doen op het Terugtrekkingsakkoord na het einde van de overgangperiode.

3.8. Verweerder heeft dan ook terecht gesteld dat verzoeker geen begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord is. Verzoeker is van oordeel dat de door verweerder gedane beoordeling ingaat tegen de bepalingen van het Terugtrekkingsakkoord, maar hij laat na dit standpunt uit te werken. Het is ook niet omdat hij voor 31 december 2021 een aanvraag heeft ingediend dat hij daarom valt onder het personele toepassingsgebied zoals bepaald in artikel 10 van het Terugtrekkingsakkoord. Waar verzoeker stelt dat verweerder “*laat uitschijnen op haar website dat verzoeker weldegelijk een begunstigde is*”, concretiseert hij niet welke vermeldingen op deze website figureren, die bij hem het vertrouwen zouden hebben gewekt dat hij kan worden beschouwd als een begunstigde. Het volstaat niet dit louter te poneren. Alleszins kunnen vermeldingen op een website geen afbreuk doen aan de geldende wettelijke bepalingen.

3.9. Waar verzoeker aangeeft dat verweerder heeft verzuimd zijn specifieke humanitaire situatie te onderzoeken, waarop werd gewezen in de brief van 19 oktober 2021 van verzoekers broer M.A.A, ziet de Raad de grondslag van deze verwachting niet in. De Raad benadrukt hierbij dat uit het aanvraagformulier voor een Schengenvisum van 22 oktober 2021 ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker een visum wenste aan te vragen om, in het kader van gezinshereniging, zijn broer alhier te vervoegen (cf. punt 3.7). In de aanhef van de betrokken brief van M.A.A. wordt ook vermeld dat hij werd opgesteld “*to support and acknowledge my brother S.U.M.’s EEA Family Dependent Visa Application*”. Gezien verweerder terecht van oordeel is dat verzoeker geen beroep kan doen op de richtlijn 2004/38/EG en evenmin een begunstigde is van het Terugtrekkingsakkoord, ziet de Raad niet in waarom hij nog moet rekening houden met de brief van verzoekers broer M.A.A. van 19 oktober 2021, waarin deze de afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van hem uiteenzet.

3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Verzoeker maakt uitgebreide

theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM en wijst daarnaast enkel nog op “*de financiële afhankelijkheid en de medische problematiek*”, die verweerder gekend zou zijn. Verzoeker doelt allicht op de brief van zijn broer van 19 oktober 2021 waarin deze verklaart dat verzoeker financieel en fysiek afhankelijk is van hem en waarin hij de medische problematiek van verzoeker aankaart. Bij de visum-aanvraag werden bewijzen van geldoverschrijvingen overgemaakt, doch deze overschrijvingen – die verzoekers broer verrichtte van april 2019 tot en met oktober 2020 via geldtransactiekantoren in Londen, waarbij ze een adres van deze laatste vermelden in Glasgow, in november 2020 via een geldtransactiekantoor in België met vermelding van een adres in België en vanaf december 2020 tot oktober 2021 via een Spaanse bank met vermelding van een adres in België – zijn niet geadresseerd aan verzoeker maar aan een zekere H.(U.)M. In voormeld schrijven van verzoekers broer M.A.A. wordt gesteld dat H.(U.)M. ook zijn broer is en dat het geld via laatstgenoemde wordt doorgegeven aan verzoeker. Dit zijn echter niet meer dan beweringen. Voor wat betreft de bij de visumaanvraag gevoegde medische stukken, leest de Raad hierin dat verzoeker lijdt aan een vorm van epilepsie waarvoor hij wordt behandeld in Pakistan. Hieruit blijkt evenwel geen afhankelijkheidsband van verzoeker met zijn broer. Verzoekers broer stelt in zijn brief weliswaar dat hij regelmatig op bezoek ging bij verzoeker om hem fysiek te ondersteunen, doch er wordt niet nader toegelicht wat die fysieke ondersteuning precies inhoudt en waaruit dit moet blijken. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond, diende verweerder in de bestreden beslissing ook geen bijkomende afweging hierover te maken. Waar verzoeker wijst op een privéleven, kan enkel worden vastgesteld dat hij het bestaan van een concreet privéleven in België niet aantoot. De mogelijkheid om met zijn broer alhier een leven uit te bouwen, volstaat niet. Verzoeker kan in dit verband ook niet dienstig verwijzen naar de door hem geciteerde arresten van het EHRM, die handelen over de situatie van een gevestigde vreemdeling, wat hij zelf niet is.

3.11. Ten overvloede, verzoeker verzoekt om een eerste toelating tot verblijf, zodat een toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, waarnaar verzoeker uitgebreid verwijst in zijn verzoekschrift, niet aan de orde is. Verzoeker toont ook niet aan dat de positieve verplichting van artikel 8 van het EVRM zover zou reiken, dat hij vanuit Pakistan de toegang tot België zou moeten verkrijgen om hem “*de mogelijkheid om een leven uit te bouwen met zijn broer*” te geven of dat er gevolg moet worden gegeven aan de wens van verzoekers broer om verzoeker naar België te halen om diens vertrouwen in hem te herstellen. In de bovenvermelde brief van 19 oktober 2021 had verzoekers broer immers gesteld: “*(...) Despite my continued financial support, As a potential remedy, I wish to bring him here to Belgium, so that his confidence is restored in me.*” (vrije vertaling: ondanks mijn aanhoudende financiële ondersteuning, als een mogelijke oplossing wil ik hem naar België brengen zodat zijn vertrouwen in mij hersteld wordt).

3.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een hele uiteenzetting wijdt aan artikel 3 van het EVRM en in dit verband in hoofdorde de precaire situatie in Afghanistan uitgebreid uiteenzet en in subsidiaire orde de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan – wat thans zijn situatie is – wijst de Raad erop dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een *conditio sine qua non* betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij in casu onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat in casu extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoot dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen. (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België).

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA